

FOTO: IŠIRA

OD VĚCI

Mariáš hrajeme solidní

České hráče mariáše dostihla minulý týden neradostná zpráva. Po sto letech končí kolínských tiskárny výrobu slavných jednohlavých karet – mariášek. Nevyplatí se, karty z asijské produkce jsou levnější. Podle mnohých znalců ovšem při hře zdaleka nekloužou tak dobře jako kolínské listy. Jedním z vášnivých mariášníků je i vysoký bruselský úředník, šéf kabinetu generálního tajemníka Rady EU Marek Mora.

□ PETR TŘEŠŇÁK

Máte zásoby?

Mám. Takových pět balíčků určitě. I když upřímně řečeno, nevím vlastně, jestli už to není nějaká Asie. Na žaludském esu kolínských karet bývala značka OTK a to tyhle, myslím, nemají. Teď v pátek jedu poprvé od Nového roku domů na dovolenou. Plánuju zajet do Blatné, odkud pocházím, a půjdu si večer zahrát, tak se podívám.

Kolínské karty prý kloužou nejlíp.

Tohle je trochu složitější. Ono těch kolínských bylo víc druhů, světle modré kárované, pak šedohnědé s koníčkem... Každé vždycky klouzaly trochu jinak, třeba ty kárované líp, jenže se zase dřív ohrály. Všechno má svoje pro a proti.

Coby evropský úředník jste zcestovalý. Hraje se s těmihle kartami ještě jinde než u nás?

Viděl jsem je málokde. Třeba když Němci hrají skat, používají většinou dvouhlavé. Ostatně i u nás najdete rozdíly, v Čechách se hraje mariáš s jednohlavými, na Moravě spíš s dvouhlavými. Říká se, že hra pochází z Francie a vstřebala nějaké německé vlivy. Nikde jinde než u nás jsem ji neviděl hrát.

V Bruselu si tedy nezahrajete.

Bohužel. To je jedna z největších daní, kterou za tuhle práci platím. Proto se tak těším domů.

Máte stálou partu?

No, v Blatné je hospoda, kde se říká „V prdeli“, ale to se asi nedá napsat do novin. Jinak se jmenuje Na Ohůrce, ale žádný Blateňák jí tak neřekne. Kdysi jsme jezdili s knížetem Schwarzenbergem na Evropskou radu a podařilo se, že skončila v pátek dřív, tak jsem v letadle říkal, to je výborný, dneska ještě stihnu zajet do Blatné „Do prdele“. A on věděl, znal to tam. V té

hle hospodě se schází taková parta, ve směr vrstevníci mého otce, šedesát plus. Z mladších lidí už mariáš moc nikdo nehraje, takže hraju se staršíma.

Od těchhle pánů jste se mariáš naučil?

To bylo v dětství na chatě od starých vdáků. Bylo mi dvanáct, když jsem začal, ale tak dva tři roky jsem jenom poctivě koukal. Až pak jsem vzal karty poprvé do ruky.

Co vás na tom baví?

Nejvíce sociální kontakt. Já nejsem hospodský typ, nekouřím, pivo piju málo, ale u mariáše se výborně odreaguju. Mám rád atmosféru, hlášky, které si můžete přečíst už v Poláckových Hráčích. Pro mě je to ohromný kontakt s realitou, návrat z bruselských výšin na zem. U karet musíte natvrdo poslouchat, co si myslí lidé, kteří mají úplně jiné starosti a příjmy než vy. Nutí vás to zamyslet se, jestli práce, kterou děláte, má skutečně nějaký smysl.

Koukají na vás skrz prsty?

Znají mě a mám u nich reputaci slušného člověka. Teď jsem ale zvědavý, co nastane v pátek v souvislosti s kauzou Saši Vondry. Připravoval jsem s ním české předsednictví, a i když jsem neměl pod sebou finance, ale obsahovou stránku, u nás v hospodě to nikdo moc rozlišovat nebude.

Možná si už nezahrajete.

Takhle zlé to snad nebude, spíš se připravuji na žertování typu, kolik mám někde ulito.

Kolik se dá vyhrát v mariáši?

My hrajeme pořád o dvacetníky, i když už neplatí, je to jen jednotka k zúčtování. Jednou mi Zdeněk Tůma říkal, že národní banka je má schovaný, kdyby nám došly. Večery bývají dlouhé, začínáme třeba v pět a hrajeme do dvanácti, což je pořádná šichta. Když za tu dobu vyhraje dvě stě padesát korun, je to velký úspěch.

Se starými borci asi moc často nevyhrajete.

No dovolte?! Oni samozřejmě chodí hrát častěji, ale stačím jim, nikdo se na mě nevytahuje. Hrajeme velmi solidní, zásadně licitovaný mariáš, na druhou stranu nikdo z nás není profík, jaké potkáte na turnajích. To jsou chlapi schopní zahrát sto sedm červených na desítku se sedmou, protože vědí, kdo má jaké karty, a spočítají si, jak půjdou za sebou.

Po sedmi hodinách mariáše musíte být v sobotu docela unavený.

Není to tak zlé. Máme ještě jednu rodinnou partičku s otcem a se strýcem, se kterou vyrážíme pravidelně v sobotu dopoledne, když otevře restaurace v blatenském hotelu. Zahrajeme si tak dvě hodinky. Před obědem je člověk svěžejší než večer. ■